30.08.2015 г. / 10:42:15

Истинската история

История на България - I-ва част Прародина и произход на Българите

Българите са старите скити, обитавали Балканския полуостров, Панония, Дакия, до Карпатите.

Старите скити са се разделили на различни народи под различни имена. Тези, които живеят в Тракия, са се наричали общо траки, в Илирия – илири, в Панония – панонци и т.н. Всички тези скитски народи са се разделили на отделни племена като гети или готи, хуни, българи, авари, пеони, македонци, които от 7 век сл. Христа носят общото име българи. **В исторически план тези народи са споменати още по времето на троянските войни.** По-късно тракийските скити преминават през Босфора към Азия и нападат персите. Скоро персите потеглят на военен поход от Азия към Европа срещу скитите. **Едва през 4 век сл. Христа в Македония възниква силна държава, която поробва гърците и персите.** Не след дълго време идват римляните и поробват македонците, както по-късно и целия Балкански полуостров до Карпатите. Към края на 4 в.сл.Хр. започва разпадането на Римската империя и етническото пробуждане на поробените скити, **тогава някои започват да ги наричат славяни. В 5 в.сл.Хр. под ръководството на Атила те**

основават голяма скитска държава, която се разпростира чак от р. Рейн до п-в Камчатка и о-в Сахалин (територии, в голяма част населявани от славяни и до днес). Своята политическа независимост скитите или българите запазват до 11 в.сл.Хр., когато падат под владичеството на византийските гърци и отчасти под владичеството на германската империя и маджарите. Българите извоюват своята политическа независимост към края на 12 век (1186 г.). Тази независимост те запазват до 1393 г., когато падат под турко робство. **Турците унищожават българската интелигенция и аристокрация, като се опитват да я обърнат в мюсюлманското кривоверие. Повечето български благородници отказват да приемат нечестивата вяра, като предпочитат да умрат, заедно със семействата си в мъчения, но да следват Спасителя Христос и да запазят българското име и род, за което получават християнски мъченически венец и вечен живот близо до Бога. Малка част от българите приемат сатанинското садистично зловерие, с което запазват телата и имотите си, но осъждат душите си. Децата на тези предатели, техните единоверци от Анадола все още наричат гяури!**

От българите остават само селяни, които до такава степен биват потиснати, че загубват своето национално съзнание.

Вече спира да се говори за българи на Балканския полуостров. **Едва в 1762 г. един български монах от Атон – Паисий Хилендарски – открива, че българите някога са имали голям, силен, самостоятелен народ и велики царства. За да събуди народното самосъзнание, Паисий написва кратка българска история, която не се печата, а във вид на ръкопис се чете и преписва от различни**

родолюбиви българи.

Скоро след това германски и руски учени започват да говорят за българи на река Дунав. Постепенно се стигнало до убеждението, че на р. Дунав живее български народ, но не се знаело на коя раса принадлежи той. Така по този въпрос възникват спорове, които траят до ден днешен. Тъй като средновековните писатели са свързвали българите с други скитски племена – омбри или кимбри, хуни, угри, авари, хазари и по причина, че тези народи са се считали за идващи северно от Кавказ като турски, монголски или фински, то чуждестранните учени са считали нашия народ за турски, фински, идващ на Дунава чак през 7 век.

Българските изследователи, обаче, са на друго мнение. Те считат българите за старите обитатели на балканския полуостров и за стари съседи на древните гърци.

Родината на хуни, българи, готи и др. народи се посочва от почти всички средновековни писатели в Кавказ, поради това, че те са скитски народи, а се е вярвало, че скитите са живели на север от Кавказката планина. Така **Прокоп (историк от 6 в.сл.Хр.)** в своята история за готските войни пише по повод възникването на скитския народ следното:

„**При хуните, които първоначално са се наричали кимбри или кимери е имало цар с двама сина – Утургур и Кутургур, които разделили царството на баща си.** Едната половина от хунското царство е наречена Утургури (земята на Утургурите), а другата – Кутургури (земята на Кутургурите). Хунското царство е наречено до ден днешен по имената на тези двама сина и се намира на север от Кавказ.

От другата страна на Меотидското блато (*Азовско море - б.ред.*) живеели готи, визиготи, вандали и др. готски народи. В по-ранни времена те също са били наричани скити, тъй като

всички народи, живеещи в тези области, са носели общото име скити. Някои от тях са се наричали също сармати или меланхлени.” (IV, 5[1])

(Ὄμβροι οἱ νε Βούλγαροι) **Архиепископът Теофилакт (11 в.сл.Хр.) нарича гореизброените кимбри или омбри – българи** (Ὄμβροι οἱ νε Βούλγαροι)

Живелите през 9 век гръцки писатели, като патриарх Никифор и хронографът Теофан, върху чиито думи се опират не-българските учени при определяне произхода на нашия народ, повтарят горното твърдение на Прокоп за хуните, като го отнасят за българите. **Най-старите селища на хуните и българите** (Οὔννων καὶ Βουλγάρων) **според тях се намирали на Меотидските блата до Кимерийския Босфор при земята на сарматите и иберийците, и до Кавказките планини. Там се намирала стара, велика България**[2].

Византийският император Константин Порфирогенет отнася това разделение на кимбрите за българите. Той пише, че българският народ (τῶν Βουλγάρων γένος) някога е бил разделен на две царства, които са били посочени с имената на градовете – Месемврия и Селиврия. Названията на градовете са били съответно и наименованията на тези царства. (Ed.Bonn.III, p.44)(πρότερον εἰς βασιλείας δύο ἦσαν διῃρημένοι καὶ μαρτυροῦσιν αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν πολέων ἥτε Μεσημβρία καὶ ἡ Σελυμβρία βασιλέων προσηγορίας) (Ed Bonn. III, p. 44).

Когато кимбрите се разделят на две царства, те са живели в Тракия на Босфора, който тогава се е наричал *Кимерийски Босфор*, тъй като градовете Месемврия и Селиврия са се намирали в тази област.

Прокоп разделя гореспоменатите скитски народи на меланхлени (чернодрешковци) и сармати. Тази характеристика на българите се е запазила и до днес, тъй като

българите, живеещи от р.Струма до Черно море носят черни дрехи, а живеещите на р.Вардар и в Мизия, наречени от стари времена сармати, носят светли и пъстри дрехи. Българите са обозначавани също като угри (угрийци). Угрите обаче са пеонски, македонски народ. В старобългарските легенди се казва „угро-пеонски език”(угри – един пеонски народ 3). Пеоните са живеели в централна Македония до Охридското езеро. Херодот (5 в.пр.Хр.) нарича този народ, живял на Охридското езеро – агриани, откъдето идва името Ахридос, дн.гр. Охрид. В този гр. Охрид започва политическия и културния живот на българите. Агрианите или агрите са взели името си от угрите. Тези угрийци, както виждаме, са съседи на албанците и ахейците (дн.гърци), като населяват Македония до ден днешен. Връщайки се на Кавказ, където са живели скитите, се вижда, че този Кавказ не е азиатска, а илирийска планина. **Страбон (I в.пр.Хр.) идентифицира Кавказ с планината Керауния в дн. Албания и Македония** (VII, VI, 1; XI, V, 1; XI, IV, 1). Страбон пише:

„An dem Kaukasus wohnen die Iberer und Albaner, die Saurmaten, die Skythen und die Achajer (*Μέχρι τοῦ Καυκάσου καὶ Ἰβήρων καὶ Ἀλβανῶν Σαυρομάται καὶ Σκύθαι καὶ Ἀχαιοί*) (XII, III, 8)

„В Кавказ живеят иберии и албанци, сармати, скити, и ахейци”. Това неминуемо означава, че планина Кавказ, където живеят скитите, се намира в близост до Албания и Ахайя (Гърция). Следователно в Македония или Илирия са най-старите поселения на скитите (българите), те следва да се търсят не в Азия, а в Илирия или Тракия. По този начин ясно виждаме, че българите са живеели в илирийския Кавказ и са древен трако-илирийски народ. Същевременно те са и троянци и ние ще ги покажем точно като такива.

[1] Според превода на Коста.

[2] Критично изследване за историята на древните скити, траки и македонци, с 2 карти, Лайпциг, книжарница Дикше, 1915, стр. 50-51

[3] Йордан Иванов, Български старини из Македония. София 1908, стр. 53-54.

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ

---

buditeli.info © 2017